

Datum 16 april 2014
Onderwerp Finish Foto bewonersgestuurde wijkontwikkeling
Van Henry de Gooijer
Voor
CC

Aantal pagina's: 2

Foto Finish

April 2017... Onrustig wordt Sandra de Jong wakker van haar droom... drup, drup, drup... de totaal verregende vakantie van 2014 in de Belgische Ardennen beleeft ze weer opnieuw, lekkende tentdoeken, een riviertje door de voortent, modder, modder en nog eens modder, en uiteindelijk de Ourthe die overstroomde en de gehele camping onder water zette... Gelukkig, het is maar een droom... ze is gewoon thuis, in haar eigen bed, in haar lieve huisje aan de Asterstraat. Maar het druppen is echt! Ze kijkt op haar wekker, die 03:24 aangeeft... Lekkage...!!! Met een slag gooit ze de dekens van haar af, op zoek naar de bron van alle onheil. In de badkamer heeft ze de boosdoener snel gevonden. De kraan van de wasbak laat iedere twee seconden een druppel vallen, die met een luide plons in een bekertje belandt. Drup... drup... drup... Zucht....! Wat nu te doen? Het bed lonkt, en Sandra weet met een opgefroemelde handdoek de geluidsbron te dempen, deur dicht, klaar, terug naar bed, hopen op een zonnigere tweede episode...

Sandra kan de slaap echter niet meer vatten. De vakantie van 2014 had haar hele leven overhoop gehaald. Met Dennis had ze vol goede moed op hun adres aan de Spaarnestraat hun Volvo helemaal volgegooid met kampeerspullen, de kinderen konden er nauwelijks meer bij. Aan alles hadden ze gedacht... maar niet op zoveel regen! Het was helemaal misgegaan door die overstroming. Dennis bleef hopen op zonneshijn, maar zij kon door de modder niet meer heen kijken. Uiteindelijk had ze totaal overstuurd de kinderen in de Volvo geladen en terug naar Nederland gereden, Dennis verbijsterd achterlatend, hozend met een pannetje in een overstroomde tent. Het was niet alleen de anticlimax van een vakantie, maar ook van hun instabiele huwelijk.

Daarna begon de ellende pas echt. Hun leuke eigen woning in de Rivierenbuurt moest worden verkocht, en tot overmaat van ramp bleek deze ook onder water te staan, financieel gezien dan. Met een flinke schuld hadden Dennis en zij uiteindelijk allebei woonruimte in het Soesterkwartier kunnen vinden, Dennis op Vreeland, zij in de Asterstraat. Nu stonden ze er allebei alleen voor, Dennis, de bouwvakker, Sandra, de alleenstaande bijstandsmoeder met twee jonge kinderen en een beetje alimentatie. Het jaar erop had Dennis ook nog eens zijn ontslag gehad, juist toen de bouw weer wat begon aan te trekken. Vette pech. Weg alimentatie.

Hoe nu morgen die lekkende kraan het zwijgen opleggen? Voor Dennis zou het een peulenschil zijn, maar die komt er niet meer in. Er is teveel gebeurd. Sinds vorig jaar krijgt ze van de woningcorporatie een persoonlijk budget om dit soort problemen op te lossen. Niet in Euro's, nee, ze krijgt Soesterkwartier-Floreynen, weer een nieuw verzinsel dat eigenlijk nog zo gek niet is. Nee, sterker nog: Sinds ze haar eigen Floreynen-bedrijfje is begonnen als zelfstandige in de thuiszorg, weet ze maar al te goed die Floreynen te waarderen. Hoewel ze het eerst als de zoveelste bezuiniging had zien aankomen, was ze ingegaan op de uitnodiging voor een voorlichtingsavond van de gemeente Amersfoort in De Nieuwe Sleutel. Ze had zich laten overtuigen door de mogelijkheden die hier werden aangeboden aan bijstandsgerechtigden om in eigen wijk aan de slag te gaan.

Door de bezuinigingen zou er veel minder thuiszorg mogelijk zijn, hoewel de vraag naar thuiszorg niet kleiner zou worden. Thuiszorg cliënten zouden zelf hun zorg kunnen inkopen bij bestaande bedrijven, of bij nieuwe Floreynen-zelfstandigen die door ontbreken van overhead meer konden bieden voor hetzelfde budget. Een plausibel verhaal, en Sandra had zich aangemeld voor een leerwerk-traject van het Wijkleerbedrijf om zo'n Floreynen-zelfstandige in de thuiszorg te worden. Helemaal een ding voor haar. Ze leerde niet alleen nieuwe vaardigheden om planmatig en efficiënt een huis schoon te maken, maar ook zaken als klantvriendelijkheid, dienstvaardigheid en het voeren van een administratie.

Haar eerste klant was de mevrouw Jansen van het Anjerplein, met wie ze inmiddels een leuke band heeft opgebouwd. Door mond-op-mond reclame heeft ze nu al 8 adressen, allemaal vlak in de buurt met uitzondering van Meneer Flipsen uit buurtje 83. Prachtig, want ze kan nu haar eigen werktijden afstemmen op de schooltijden van de kinderen, die ondertussen beide op De Kubus zitten. Eén of twee klanten zal ze er nog bijkunnen, maar dan moet ze echt op de rem moeten gaan staan.

Aan het eind van de maand kan ze haar verdiende Floreynen omzetten in Euro's, wat inmiddels na aftrek van sociale premies haar bijstandsuitkering ruim overtreft. De starterspremie houdt volgend jaar op, maar ze zal op eigen benen kunnen staan! Van alleenstaande bijstandsmoeder is Sandra een krachtige vrouw geworden, met een sterk netwerk in de wijk waar ze iedere dag met plezier haar klanten bedient.

Met Dennis is het na een lastige en rommelige tijd ook weer bergopwaards gegaan. Ook hij heeft na het trauma van aan de kant te worden gezet, zijn draai gevonden in de Floreynen-economie van het Soesterkwartier. In de zwaar verouderde portiekflatjes van Vreeland is elke dag wel een klus te scoren. Rotklusjes noemde hij ze vroeger, maar nu ze zijn boterham geworden, ziet hij dat anders. Het eigen baas zijn in eigen buurt heeft hem zijn gevoel van eigen waarde terug gegeven.

Bovendien: toen hij vorig jaar eens bij zijn ex-buren aanwaaide op de Spaarnestraat, hoorde hij van hun plannen voor een dakopbouw. Hij had het lef niet om die klus zelfstandig aan te pakken, maar samen met de ervaren Ben uit de Schiestraat (wie kent zijn rode busje Benbouw Timmerbedrijf niet?) kan hij nu weer zijn echte vak uitoefenen. Dennis leert daar ontzettend veel van. Ooit hoopt hij net als Ben helemaal zelfstandig dit mooie timmerwerk te kunnen uitvoeren. Dankzij het WijkWerkBedrijf zijn Ben en Dennis nu collega's geworden. Bijna elke week vraagt Ben Dennis wel een dag om hem bij te staan.

Morgen zal Sandra eens kijken of ze echt niet zelf die kraan kan repareren. Ze wordt, eerlijk gezegd, al zenuwachtig van het idee. Vroeger kon ze daarvoor de woningbouw opbellen, die stuurden dan wel een mannetje. Dat kan ze nu natuurlijk ook doen, maar ze ziet de bui al hangen: Alleen al door de voorrijdkosten betaalt ze dan de hoofdprijs, misschien wel 100 Floreynen, en is ze in een klap haar Floreynen-budget van drie maanden kwijt.

Misschien moet ze morgen even langs het Wijkleerbedrijf gaan, ze zitten om de hoek in De Nieuwe Sleutel, kan ze meteen een kopje koffie doen, altijd gezellig daar. Zo moeilijk moet het toch niet zijn? Best kans dat ze daar voor de helft klaar is.

Met deze gedachte valt Sandra weer in slaap. Die lekkende kraan, dat komt wel goed.